

Камила Лекберг - „Бавачката на ангели“

Бяха решили да избягат от мъката, като ремонтират къщата. Никой от тях не бе сигурен дали това е добра идея, но не разполагаха с друг план. Алтернативата беше да лежат и бавно да линейт.

Ева прокара шпаклата по повърхността на стената. Боята се отделяше лесно. Още преди това беше започнала да се люпи сериозно и сега ѝ трябваше само малко помощ, за да падне. Юлското слънце печеше толкова силно, че перчемът на Ева лепнеше по потното ѝ чело. Вече трети ден вършеше едно и също и ръката я болеше от монотонното движение нагоре-надолу. Но тя приветстваше това усещане. Колкото по-силна бе физическата болка, толкова повече се заглушаваше болката в сърцето ѝ. Поне за известно време.

Обърна се и видя Мортен, който стоеше на поляната пред къщата и режеше дъски с трион. Изглежда усети, че Ева го наблюдава, защото погледна нагоре и вдигна ръка да я поздрави, сякаш тя бе някоя позната, с която се разминава на улицата. Ева усети собствената си ръка да прави същия неловък жест.

Въпреки че измина повече от половин година, откакто животът им беше съсипан, те все още не знаеха как да се отнасят помежду си. Всяка вечер лягаха на двойното легло с гръб един към друг, смъртно изплашени, че някое неволно докосване би могло да отприщи нещо, с което няма да могат да се справят. Сякаш мъката ги изпълваше до такава степен, че не оставаше място за други чувства. Нито за любов, нито за топлина, нито за състрадание.

Вината, тежка и неизказана, висеше между тях и ги разделяше. Би било по-лесно, ако можеха да я опишат с думи и да ѝ намерят място. Но вината променяше формата и силата си, движеше се напред-назад и неспирно ги атакуваше от различни страни.

Ева се извърна към къщата и продължи да стърже. Бялата боя падаше на големи люспи и дървото вече се показваше отдолу. Ева погали дъските със свободната си ръка. Никога преди не бе живяла в къща, която притежава такава душа. Малката къщичка в Гьотеборг, която с Мортен купиха заедно, беше почти нова. Тогава обичаше всичко да блести и сияе, да изглежда непокътнато. Но сега онова съвършенство ѝ напомняше единствено за миналото, а тази стара къща и недостатъците ѝ отговаряха по-добре на душевната ѝ нагласа. Разпознаваше себе си в покрива, който пропускаше, в бойлера, който трябваше да бъде подритван от време на време, за да работи, както и в прозорците, които не спираха вятъра и правеха невъзможно да сложиш свещ на перваза. В душата на Ева също валеше и ставаше течение. А свещите, които опитваше да запали, неумолимо биваха загасявани.

Може би душата ѝ щеше да се излекува тук, на остров Вальо. Нямаше спомени от мястото, но въпреки това се чувстваше така, сякаш тя и островът се познават. Вальо се намираще съвсем близо до Фелбака. Ако застанеше на кея, Ева можеше да види малкото крайбрежно градче, което се разстиляше от другата страна на водната шир. Малките бели къщи и червените рибарски бараки лежах като низ от мъниста в полите на стръмния скалист хълм. Гледката беше до болка красива.

По челото ѝ се стичаше пот. Тя я попи с тениската си и замижа към слънцето. Високо горе кръжаха чайки, зовяха се една друга, а кръсците им се смесваха с шума от лодките, преминаващи през пролива. Ева затвори очи и остави звуците да я отнесат. Далеч от нея самата, далеч от...

– Да поспрем за малко и да отидем да се изкъпем?

Гласът на Мортен проби звуковата завеса и Ева се сепна. Първоначално поклати объркано глава, но после кимна.

– Да, добре – каза тя и слезе от скелето.

Банските им бяха прострени в задния двор. Ева хвърли подгизналите си работни дрехи настрана и obu бикините си.

Мортен, който беше по-бърз от нея, я чакаше нетърпеливо.

– Ще тръгваме ли? – попита той и тръгна по пътеката, водеща към брега.

Островът беше доста голям и не толкова пуст, колкото много по-малките островчета в Бохусленския архипелаг. Пътеката бе обградена от висока трева и дървета с буйни корони. Ева стъпваше тежко по земята. Изпитваше дълбоко вкоренен страх от змии, който се беше засилил преди няколко дни, когато видяха една усойница да се припича на слънце.

Пътеката започна да се спуска към водата и Ева не можа да не се запита колко ли детски крачета са минавали оттук през годините. Местните все още наричаха къщата „детската колония“, въпреки че не беше такава още от трийсетте години на миналия век.

– Внимавай – каза Мортен и посочи няколко корена, които стърчаха над земята.

Ева демонстративно прескочи корените. Загрижеността му би трябвало да я трогва, но вместо това я задушаваше. След още няколко метра усети грубия пясък под краката си. Вълните се разбиваха в дългия бряг. Хвърли кърпата и тръгна право към солената вода. В краката ѝ се заплетоха водорасли и внезапното студено докосване я накара да ахне, но скоро започна да се наслаждава на хладината. Чу Мортен да вика след нея. Престори се, че не го чува, и продължи навътре. Щом дъното под нея изчезна, заплува и само след няколко загребвания стигна до малката дървена платформа, закотвена във водата.

– Ева! – викна Мортен от брега, но тя продължи да го игнорира и хвана стълбата на платформата.

Имаше нужда да прекара малко време сама със себе си. Ако се излегнеше и затвореше очи, можеше да си представи, че е корабкрушенка в необятното море. Сама. Без да се налага да се съобразява с други хора.

Чу Мортен да се приближава. Платформата се олюля под тежестта му и Ева стисна очи по-силно, за да го задържи настрана още малко. Искаше да бъде съвсем сама. Не да бъде сама заедно с Мортен. Неохотно отвори очи.

* * *

Ерика седеше на масата, а във всекидневната цареше възхитителна бъркотия от захвърлени навсякъде колички, кукли, плюшени животни и карнавални дрехи. Все едно бе избухнала бомба от играчки. Три деца, всичките на по-малко от четири години, бяха причината домът им да изглежда така през по-голямата част от времето. Но сега, когато разполагаше с рядък миг свободно време без децата, Ерика, както обикновено, бе предпочела писането пред чистенето. Щом чу входната врата да се отваря, тя вдигна поглед от компютъра и видя мъжа си.

– Здравсти, какво правиш тук? Нямахте ли да ходиш до Кристина?

– Мама я нямаше. Типично, трябваше да ѝ се обадя предварително – каза Патрик и събу сандалите „Крокс“ от краката си.

– Налага ли се да ги носиш? Че и да шофираш с тях?

Ерика посочи отвратителните обуца, които на всичкото отгоре бяха неоновозелени. Сестра ѝ Ана ги бе подарила на Патрик на шега, но сега той отказваше да носи други обувки.

Патрик се приближи и я целуна.

– Много са си хубави – каза той и тръгна към кухнята. – Между другото, от издателството свързаха ли се с теб? Явно е било спешно, щом пробвах да те открият чрез мен.

– Искат да знаят дали мога да отида на панаира на книгата тази година, както бях обещала. Още не мога да реша.

– Естествено, че ще отидеш. Аз ще гледам децата, вече съм се погрижил да не съм на работа тогава.

– Благодаря – отвърна Ерика, но вътрешно малко се ядоса на себе си, че изпитва благодарност към мъжа си.

Колко пъти се бе налагало самата тя да остава въкъщи, когато него го бяха викали в управлението без предупреждение? Колко уикенди, празници и вечери бяха отишли по дяволите, защото работата му не можеше да почака? Ерика обичаше Патрик повече от всичко друго, но понякога имаше чувството, че той почти не се замисля над това, че отговорността за дома и децата им пада най-вече върху нея. Тя също имаше кариера, при това доста успешна.

Често чуваше хората да казват, че сигурно е фантастично да можеш да се издържаш с писане. Да можеш свободно да избираш работното си време и сам да си си шеф. Винаги се дразнеше на тези коментари, тъй като макар много да обичаше работата си и да осъзнаваше, че е извадила голям късмет, реалността все пак беше друга.

Свободата не беше нещо, което Ерика свързваше с писането. Напротив, проектите, с които се захващаше, често поглъщаха всичките ѝ мисли и време, денонощно, седем дни в седмицата. Понякога завиждаше на хората, които отиват в офиса, свършват си задълженията за осем часа, след което са свободни. Тя обаче никога не можеше да се откъсне от работата си, а успехът на книгите ѝ донесе със себе си допълнителни изисквания и очаквания, които трябваше да съчетава с живота на майка.

Освен това нямаше как да твърди, че работата ѝ е по-важна от тази на Патрик. Той защитаваше хората, разкриваше престъпления и допринасяше за добруването на обществото. А тя пишеше книги, които хората четяха за удоволствие. Затова разбираше и приемаше факта, че най-често късата клечка се пада на нея, макар че понякога ѝ се искаше скочи на крака и да закрепчи.

Изправи се с въздишка и отиде в кухнята при мъжа си.

– Спят ли? – попита Патрик, докато вадеше продуктите за любимия си сандвич: сухари, масло, хайвер и сирене.

Ерика изтръпна при мисълта, че цялото това нещо после ще бъде потопено в горещ шоколад.

– Да, като никога успях да сложа всички по леглата едновременно. Играха си доста следобед, така че и тримата бяха много изморени.

– Чудно – каза Патрик и седна на кухненската маса, за да хапне.

Ерика се върна обратно във всекидневната, за да успее да попише още малко, преди децата да са се събудили. Откраднати мигове като този бяха всичко, на което можеше да се надява.

* * *

В съня ѝ къщата гореше. Винсент стоеше до прозореца с ужасен поглед, притиснал нос в стъклото. Тя видя как пламъците зад него се разгарят, все по-високи и по-високи. Огънят се приближаваше, пърлеше русите му къдрици, а той крещеше без глас. Ева искаше да се хвърли към стъклото, да го счупи и да спаси Винсент от пламъците, които заплашваха да го погълнат. Но колкото и да се опитваше, тялото ѝ не искаше да ѝ се подчини.

Чу гласа на Мортен. Звучеше обвинително. Мразеше я заради това, че не може да спаси Винсент, че стои и гледа, докато синът им изгаря жив пред очите им.

– Ева! Ева!

Гласът му я накара да опита отново. Трябваше да се затича и да строши прозореца. Трябваше...

– Ева, събуди се!

Някой я разтърси за раменете и я накара да се изправи. Сънят изчезна бавно, но тя искаше да го задържи, да се хвърли в пламъците и може би поне за миг да усети телцето на Винсент в прегръдките си, преди и двамата да умрат.

– Трябва да се събудиш. Нещо гори!

Тя изведнъж се разсъни напълно. Миризмата на дим опари ноздрите ѝ и тя така се разкашля, че въздухът раздра гърлото ѝ. Щом вдигна глава, видя димът да се носи на талази през вратата.

– Трябва да излезем! – изкрещя Мортен. – Опитай се да пропълзиш под дима. Идвам след теб. Само ще видя дали не мога да загася огъня.

Ева се изтърколи от леглото и падна на пода. Усети топлината на дъските с бузата си. Дробовете ѝ горяха. Чувстваше се безкрайно изморена. Как щеше да успее да отиде където и да е? Искаше да се предаде и да заспи. Щом затвори очи, усети тежка сънливост да облива тялото ѝ. Щеше да поспи тук, на пода, да си почине. Само за малко.

– Ставай! Трябва да станеш.

Острият глас на Мортен я изтръгна от унеса.